

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis, Commentariorum Libri LVIII

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Velia. Studiosus otii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

ni que atrox usque adeo odium inter eos esse autumant, ut utriusque sanguinē commiscueris, sponte se uterque subducatur ac separetur, antipathia, ne coeat pertinacissimē repugnante.

NECESSITUDINIS AVERSATOR. CAP. XLI.

SI vero Florum una cum Salo pingerent, hominem qui alterius necessitudinem pertinaciter aversaretur, significabant: quare aves illæ aut aversæ invicem, aut capitibus saltem obtortis in diversa pingendæ sunt. Commentum causa ea est, quod inplacabiles inter utramque inimicitia intercedunt, neque ullo pacto fieri potest ut harum quoque sanguis exhaustus commisceatur: consulum enim non aliter alter hinc, alter inde contrahitur, quam oleum ab aqua subducitur, usque adeo natura ipsa dissident, Quare tibi tria sunt observanda ejusdem generis exempla, quorum natura inter se minimè congruat, sitque pertinacissimæ discordiæ, Salus & Florus, Salus & Afinus, & de quibus suo loco dictum, Cornix atque Noctua. Namque ut nihil est appetentius, nihil rapacius similitum sui quam natura: ita etiam dissimilium nihil aversum magis, ac magis abominabile.

Plin. l. 10.
cap. 74.

DE ARDEA.

EXANGUIS DE NEQUITIA REDDITUS. CAP. XLII.

Quod sicut sanguinem.
Hominem ita libidinis usu confectum exangustumque, ut propemodum exanguis sit effectus ostendere qui vellent, Ardeolam illam pelam pingebant, quæ Græcè ἐρωδίου dicitur: ea de composita ita angitur, ut sanguinem ex oculis emittat, remque summo cum dolore peragat, clamore vasto atque admodum insuavi difficultatem attestante. Nomen illi apud Græcos inditum ajunt, ὅτι ἐὰρ ἰδὲν, nam ἐὰρ quandoque sanguinem significat. In collectaneis Suidæ Grammatici dictam volunt ἰδὲν ἐν ἔλσει ὡς τρεῖς, quod in paludosis & humidis locis versetur, quasi helodium dicas. Sunt qui eos inter Grues recenseant: sunt qui similem Grui dicant: & Divinarum literarum interpretes de ave hac, ubi vulgata Psalmorum editio habet, *Herodii domus dux est eorum*, varia tradiderunt.

Psal. 104.

TEMPESTAS. CAP. XLIII.

Idem Plin. l. 10. cap. 74. Sicutimo. Georg. lib. 1. Plin. ibid.
Sedenim D. Augustinus, qui herodium fulicam arbitratus, tempestatis eam impendentis signum autumat. Sedenim apud Maronem Ardea & Fulica diversæ sunt volucres, tamen utraque sit indicium tempestatis: ait enim,
— *Cumque marine
In seculo ludunt Fulica, notaque paludes
Deferit, atq; altam supra volat Ardea nubem.*
Sed super hac satis est à nobis in Ciconiæ commentario disputatum.

DE CINNAMO.

AROMATARIUS. CAP. XLIV.

Hac à Plin. lib. 10. c. 33.
Hominem ex aromatum mercimoniis ditescentem significantes, Cinnamum autem pingunt. Avis ea in Arabia versatur, quæ furculos Cinnami congerit, ex quibus nidum sibi conficiat: quocirca indigenæ plumbatis eum sagittis decutiunt, mercis gratia: neque aliud mihi super ea compertum est.

DE VELIA.

STUDIOSUS OTII. CAP. XLV.

Studiosum otii & commodorum hominem indicare qui volunt, Veliam avem pingunt: ea enim in umbra & aura æstatem agit, hyemem in apricis: nam & potentes, cum in eos qui otio literario

A rario dediti sunt cavillantur, genus hominum ignavum appellant, quod, ut apud Juvenalem est, te-
sto gaudet & umbra.

DE ASIONE.
IGNOBILITAS. CAP. XLVI.

IGNobilem hominem, atque uti dici solet, Terræ filium, notare si vellent. A sionem illum pingebant,
qui diversus à perenni est, corpore pingui & minimè vocali. Nihil enim habetur exploratum de
generatione ejus, cujusmodi, qualisq; sit: cæterum Favoniis tantum stantibus eum apparere con-
stat, veluti etiam pleriq; homines ignobiles, potentiorum tantum favore aliquo, tali quippe adspi-
rante Favonio, nullis alioqui natalibus, nulla probitate, nulla virtute, nulla muniti disciplina ad cla-
rissimas interdum dignitates evehuntur, omnibus unde hi prodierunt, admirantibus. Nactuarum
hoc est genus maximum, quibus pluma aurium modo surrigitur, unde & nomen illi: otus enim Græ-
cis est, de qua quidem apud Athenæum plura comperies.

A sionis ge-
neratio in-
cognita.
Idem Plin.
lib. 10. c. 27.
Easdem a-
ves quidam
dicunt.
ὄτις αἶς.

MIMUS. CAP. XLVII.

PER hanc avem plerique mimum atque parasitum expriment: non enim à mimica multum distat
ars parasitandi, quam ita describit Horatius:

Epist. lib. 1.
Sat. 18.

Alter in obsequium plus a quo pronus, & imi

Ut puerum credas sevo dictata magistro.

Derisor lecti, sic nutum divitiæ horret.

Reddere, vel partes mimum tractare secundas.

Sic itent voces, & verba cadentia tollit,

Est enim hæc avis omnium maximè imitatrix, & ut Plinius ait, parasita, & quodam genere sal-
tatrix. Plin. lib. 10. c. 27.

CORNUTI. CAP. XLVIII.

HÆc in clypeo atq; insigni militum Romanorum, qui recentiori tempore, paulo ante quam de-
clinaret Imperium, sub Magistro peditum merebant, ordinis ejus agnum fuit qui CORNUTI
appellabatur: eratque ales prasini coloris in orbiculo luteo, quem cæruleus ambitus late ductus
circumplectatur, à quo mox arctior & ipse luteus, & circa marginem extremus ruber.

DE JYNX. CAP. XLIX.

JYnx inter linguâ nobiles enumeratur, pro quo nomine Lyncem complusculis in locis apud Plini-
um corrupte scriptum offendes indice etiam illo tam copioso, eodem errore perplexo notato:
quippe qui volucre animal quadrupedibus adnumerarint. Lyncem eam quæ nostra Jynx est, arbitra-
ti, Fringillam hanc vulgo dicunt, ut Gaza putat. Græci pleriq; Romani sermonis non vocem, sed si-
gnificationem secuti, *σεισσηπιδα*, Latini à caudæ continuo motu, motacillam dici tradidere, Tor-
quillam alii, à torque, quo collum insignita est, alii Turbinem, alii aliter nominarunt; sed nos Plinia-
ni codicis macula jam eluta, ad significata nostra revertamur.

Quid et-
iam verti-
cellum à
colliverfura
vocant.

DICACITAS. CAP. L.

PER eam pictam nonnulli dicacem hominem intelligunt, propter insignem linguæ longitudinem,
linguam enim habet Serpentibus similem, quam in longum mensura quatuor digitorum expor-
rigit, rursusq; contrahit intra rostrum non complicatam, sed terreni lumbrici more collectam, & in
se se reductam. Communis autem sermo verbosus garrulosque homines, ab instrumento ipso lin-
guaces appellare solet. Sed ad linguam id etiam addemus, quod pedes habet Jynx, binis utrinq; digi-
tis insignes: illi tamen hæc de Lynce dicta credidere.

Hæc à Plin.
lib. 10. c. 97.

INCANTATIO. CAP. LI.

PASSim vero præcipuum ales hæc fuit incantationum signum: propterea quod ei amatorium
quid natura inesse persuasum est. Quinetiam quæcumque ad rem amatoriam veneficia, phar-
macia combu-
maça,

Quomodo
pro venefi-
cia combu-
maça,

Q 9 2